

Bibliaóra – 2023. április 18.

Előfohász: „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét (II Tim 1,7).” Ámen.

Ének: 19. zsoltár: 1.5-7. versei: „Az egek beszélnek...”

Előima:

Köszönjük Neked Feltámadott Úr Jézus Krisztus, hogy többet cselekedtél értünk, mint akárki ezen a földön. Dicsérünk Téged, hogy még mindig van szavad hozzánk. Köszönjük, hogy Te nem ember vagy, hogy hízelegj, hanem Isten, Aki ránk pirítasz, majd a megbánó bűnöst kegyelmedbe fogadod. Kérünk, hogy szentelj meg bennünket igazságoddal. Könyörgünk, Felséges Istenünk az Úr Jézus Krisztus által, hogy életünk lapjait írd át a Szentírás áldott üzenetével, hogy cselekedjünk és éljünk aszerint, ami Igédben írva van. Találj meg bennünket úgy, amint vagyunk. Szólj hozzánk abban a lelki állapotban, amiben leledzünk. Formáld életünket és hívj el újból és újból arra a szolgálatra, amire kiválasztottál. Köszönjük, hogy Jézusban minden igenné és ámenné lett. Add, hogy mélyebben tudatosítsuk az életünk áldásait és azok buktatóit. Taníts meg megállni Előtted és testvéreink előtt teljes felelősséggel, hogy minden tisztünket híven betöltsük és eljussunk a teljes öröme Veled és Általad. Áld meg bibliaóránkat és vedd kedvesen buzgó imánk. A Te nevedért, Szabadítónk és Megváltónk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Krónikák I. könyve 15. fejezet 1-15. versei:

„Dávid házakat épített magának városában, helyet jelölt ki az Isten ládájának, és sátozt vont föléje. Akkor mondta ezt Dávid: Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az Úr, hogy állandóan hordozzák és gondozzák az Úr ládáját. Összegyűjtötte azért Dávid Jeruzsálemben egész Izráelt, hogy az Úr ládáját arra a helyre vitesse, amelyet kijelölt számára. Összegyűjtötte Dávid Áron fiait és a lévítákat is: Kehát fiainak a vezetőjét, Úriélt és százhusz rokonát, Merári fiainak a vezetőjét, Aszáját és kétszázhusz rokonát, Gérsón fiainak a vezetőjét, Jóélt és százharminc rokonát, Elícáfán fiainak a vezetőjét, Semaját és kétszáz rokonát, Hebrón fiainak a vezetőjét, Eliélt és nyolcvan rokonát, Uzzíél fiainak a vezetőjét, Ammínadábot és száztizenkét rokonát. Ezután hívatta Dávid Cádók és Ebjátár papokat, a lévíták közül pedig Úriélt, Aszáját, Jóélt, Semaját, Eliélt és Ammínadábot, és ezt mondta nekik: Ti vagytok a lévíták családfői; szenteljétek meg magatokat testvéreitekkel együtt, és vigyétek föl Izráel Istenének, az Úrnak a ládáját arra a helyre, amelyet kijelöltem számára! Mivel az előző alkalommal nem voltatok jelen, ránk tört Istenünk, az Úr, mert nem az előírások szerint közeleedtünk hozzá. Megszentelték azért magukat a papok és a lévíták, hogy

fölvigyék Izráel Istenének, az Úrnak a ládáját. És a lévíták rudakkal a vállukra vették az Isten ládáját, ahogyan Mózes parancsolta az Úr beszéde szerint."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Miután Dávid tudja az isteni „hogyan-t” úgy rendelkezik. Építkezései után, a kijelölések után kihirdeti döntését, ami megegyezik a törvényben leírtakkal: *„Ez Kehát fiainak a tennivalója a kijelentés sátránál a szentek szentjével: [...] Miután Áron és fiai elkészültek, és betakarták a tábor indulásakor a szentélyt és a szentély egész fölszerelését, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak. Ezeket kell vinniük Kehát fiainak a kijelentés sátrából. [...] Ne engedjétek, hogy a keháti nemzetségek törzse kipusztuljon a lévíták közül! Ezt tegyétek az érdekükben, hogy éljenek, és ne haljanak meg: Amikor a szentek szentje közelébe lépnek, Áron és fiai menjenek oda, és ők szabják meg mindegyiknek, hogy mit tegyen és mit vigyen (IVMóz 4,4.15.18.19)."*

Dávid a nagy tragédia után szembesül vele, hogy mindenkinek megvan a feladata Isten szolgálatában. A király nem lehet egyszerre pap, próféta és tanácsadó mint a pogány népek életében. Az Úr rendje meg kell, hogy valósuljon az Úr választottjai életében. Isten népének a vándorlása során már rég megszületettek az elválasztó vonalak, amelyek határt szabtak az önkényességnek és a radikális cselekedeteknek.

Dávidnak egyszerre látnia kell, hogy felette is van, még pedig az örökkévaló Király, a Mindenható, a Mindent tudó és a Mindent látó. A királyi parancs most már egyértelmű: *„Nem szabad másnak hordoznia az Isten ládáját, csak a lévítáknak, mert őket választotta ki az Úr, hogy állandóan hordozzák és gondozzák az Úr ládáját."* Egy ember életébe került, míg Isten rendje beépült Izráel királyának az életébe. Tragédia kell mindig ahhoz, hogy visszatérjünk Istenhez és ne a magunk észére támaszkodjunk. Nagyon mélyről hozta ki Dávidot az Úr, míg meglátta, hogy istenfélelem nélkül semmit sem lehet végezni még királyként sem. Az Úr haragja azért gerjedt fel, mert először nem így történt s nem a rendtartás szerint keresték az Urat. Az Úrhoz való közeledési mód, sokszor mennyire hiányzik az életünkből. Isten rendje Jézus Krisztuson keresztül, az ő vérének a szövetsége által épül be az életünkbe. Az Ő halála a mi szabadulásunk záloga. Az Ő halálos megsebesítése a mi gyógyulásunk reménysége. Isten rendje, a szövetségkötés, az állandó jelenlét biztosítása Benne és Átala valósult meg. Istenünk haragját Jézus mérsékelte, Ő békéltette meg az embert az Atyával, a Teremtőt a teremtménnyel. Minden ezen felül tragédia, botrány és szomorúság.

Vigyázzunk, hogy a közömbösség vagy az Úr parancsolatainak a teljesítése kivesszen az életünkből. Az Ószövetségben és az Újszövetségben is a legnagyobb instancia: az Úr akarata. Mit tegyünk? Mit cselekedjünk? Hogyan végezzük

szolgálatunkat? Az emberi, öncélú szándékok érdekében megváltozott rendtartást megveti az Úr.

Dávid épp ezért visszatér az alapokhoz. Dávid a mózesi hagyományt juttatta érvényre. Hogyan? Hívatta a lévítákat és a papokat. Azoknak családfőivel beszélt. A királyi udvarban a szentélyben érvényesülnie kell az Úr akaratának, épp ezért ezeknek az embereknek az életében fontos a megszentelődés. A számbavétel után jön a mennyei királynak az útmutatása: *„Ti vagytok a lévíták családfői; szenteljétek meg magatokat testvéreitekkel együtt, és vigyétek föl Izráel Istenének, az Úrnak a ládáját arra a helyre, amelyet kijelöltem számára!”* Ez már megegyezik az igei tanítással. Dávid nem térhet el attól sem jobbra sem balra, mert akkor tragédiákba torkollik az Úr ládájának a felvitele. Dávid megértette, hogy ami nem Isten szerint való, azt ki kell irtania az életéből. Annak pusztulnia kell, azt veszni kell hagyni. Nem lényeges, másodrendű, nincs értelme, ami nem Isten szerint való. Megszentelődés. Jézus főpapi imájában erről nagyon szépen olvasunk. A megszentelődés útját Nála látjuk. Ő odaszentelte magát. Az Atya akarata érvényesült az életében. A Vele ápolt bensőséges kapcsolat által mindig tudta, hogy hol a helye és mit kell cselekednie. Rálépni a megszentelődés útjára azt jelenti, követni Jézust. Ahogyan Miskolci Csulyak István fordításában megjelenik Kohler János bizonyágtétele: *„Szent Igédet vallanom Adjad tisztán, homály nélkül És szolgálódnak mondatnom Minden képmutatás nélkül Kinccsel semmit sem gondolok Más jutalmat várok: A szentek seregében, Tarts meg gyülekezetében.”* (RÉ 487. dicséret 6. verse) A három személyben áldott egy Isten, mindannyiunk Édesatyja világosítsa meg cselekedeteinket és vezessen el a megszentelődés útján az Ige mindenkori felismerésére, hogy szolgálatba állítsuk azokat gyülekezetünkben, akiknek több erőre, több szeretetre, több reménységre van szükségük. Álljon mindenki a maga helyén kellő időben és kellő igei rálátással. Minden szolgálatunk szeretetben menjen végbe, mert akkor az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Atya szeretete és a Lélek megszentelő ereje megmutatja, hogy hogyan érdemes élni és szolgálni egyedül az Ő dicsőségére. Dávid beismeri előzőleg elkövetett hibáját és szava most már megegyezik az Úr beszéde szerint réges-régen elhangzott rendelkezésével. Az Úr ládáját a mózesi törvénynek megfelelően szállítják Jeruzsálembe Kéhát fiai rudakkal a vállukon. Az ő terhük, az ő feladatuk, az ő szolgálatuk gyümölcse, hogy Isten közöttük lakozzék. Milyen jó az esetleges Ige nélküli hibákat kiküszöbölni. Milyen jó az emberi döntéseket megszünteni Isten Igéjében, mert nem hiába hangzik a gyermekének: *„Olvasd egyre Szent Bibliát, Szent Bibliát, Szent Bibliát, Minden nap mondj buzgó imát, mert nőni így fogsz hát, Nőni így fogsz hát, Nőni így fogsz hát. Olvasd egyre Szent Bibliát, nőni így fogsz hát...”* A megszentelt életek csak Isten szerint válnak teljes szolgálókká. Helyükön vannak, mert úgy cselekesznek, ahogyan megmondotta. Szentelje meg életünket az Ő éltető szava.

Közének: 467. dicséret 4-5. versei: „Már szolgád lettem Jézusom...”

Újszövetségi alapige: Márk evangéliuma 1. rész, 16-20. versei:

„Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket. Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

16-18.versei:

Márk evangélista Jézus küldetését úgy fogja fel, mint egy utat. Jézus tehát így jár a Galileai tenger partján is. Az ő úticéljának terve van az emberekkel. Amikor jár, nem céltalanul bolyong, hanem keres, kutat és az Ő keresésének eredménye van. Méghozzá tanítványokat toboroz. A Tibériás tenger, a Galileai tenger partja alkalmas hely a gyűjtésre, mert ezek az emberek naponként gyűjtenek. Befogják Isten adományait. Izráel tengere ez, a maga mélységeivel és magasságaival együtt. Izráelnek soha nem volt kijárat a Földközi tengerhez, de Isten segítségével ez a tenger bőséges élelmet biztosított mindenkor. Az Isten erejét minden tengeren élő tapasztalta, hiszen maga a zsoltáros is ezért imádkozott: „Mennydörgésed hangzott a forgószélben, villámok világították be a világot, reszketett és rengett a föld. Utad a tengeren át vezetett, ösvényeid a nagy vizeken, lépteid nyoma nem látszott. Mint nyáját, úgy vezetted népedet Mózes és Áron által (Zsolt 77,19-21).” Így tapasztalta a tengeren járás közben a csüggedéstől a hálaadásig juthat az ember.

Jézus is így lép, így jár közöttük és Isten oldalán belép az ottélók életébe felforgatva mindent. A tengerparton hívja el tanítványait. Azokat, akik éppen csak kikötöttek. Azokat, akik a hálóikat rendezik és éppen a hatodik és nyolcadik fejezetben vezeti be őket a tengeren keresztül az evangélium titkába, hogy az élő hit útjára merjenek rálépni bizalommal és erővel. Jézus kétszer is először ráveti szemét a tanítványokra, tehát meglátja őket, majd követésre szólítja fel őket, végül látjuk a reakciót: utána mentek, követték őt.

Először Simon hívja magához, a későbbi Péter, aki András testvére. A testvéri kapcsolat fontos említése a Jézushoz való kapcsolatépítésre. A testvérek tehát a tengeren összetartanak. Bizonyára a tipikus galileai családból származtak. Kétnyelvű családok voltak, Simon héber eredetű névvel, András már görög névvel. Szegény halászok voltak, akiknek nem volt hajójuk, akiknek hálók voltak, és azokat a tengerbe vetették oly módon, hogy a parton egy harmadik

tartotta a kivetett hálót. Annak összehúzásával fogták ki a halakat. A sekélyes vízből gyűjtötték a halakat.

E munkaművelet közben hangzik a Jézusi felszólítás: Kövessetek engem! Ezek a Jézus melletti döntés legmélyebb kihívásai, többször megjelennek az evangéliumokban. A tanítók kérései ezek, akik tudják, hogy honnan hová akarják elvezetni tanítványaikat. Jézus nem megvezeti a választottakat, hanem utat mutat, sőt úttá válik, követendő úttá, példává. A megszólított tanítványok aktivitásra vannak hívva, meg vannak hívva a változásra, amely biztos célba vezet. Vajon mi hogyan látjuk ezt a történetet? Jézus nem elvont környezetből elvont környezetbe ragadja el az övéit, hanem igen is segíti őket. Hús vér emberek az eddigi megszokott helyzetükből ragadja ki, és hívja el egy olyan útra, amelyen Ő nemcsak egy Mester, hanem Szabadító és Megváltó egyben. Ő a Messiás. Ő az Úr. Ő a Krisztus.

Jézus tanítványainak a küldetése egy metaforával van kifejezve: emberhalászokká teszlek titeket. Teszlek, vagyis teremtelek, formállak titeket. Jézus alakítja a tanítványok életét. A halászoknak tovább kell vinni az evangéliumot, de nem akárhogy, gyűjteni kell, hálót ki kell vetni, de a halak helyett embereket kell fogni. Az elhívást azonnal elfogadják, meghallgatják Jézust és követik Őt. Az otthagytott halók arról a következményről tanúskodnak, hogy az életük megváltozott. Jézus szavának van következménye az életükben. Vajon milyen következménye van Jézus elhívó szavának a te életedben? Mit hagytál el? Mi az a minden, amit Péter később szinte felrőtt Jézusnak?

19-20. versei:

A másik két tanítványt: Zebedeus fiait, is Jézus a halászatra indulók közül választja. Éppen készülnek ki tengerre, a hajón voltak és a hálóikat rendezték. Valamivel tehetősebbek lehettek, mint Péter és András, volt hajójuk, így ők a nyílt tengeren halászhattak. Megjárták a mélységeket. Jézus innen hívja el őket. Arról olvasunk, hogy ők elhagyták apjukat, a hajót és a napszámosokat is, akik nekik dolgoztak. Mindent hátrahagyva követték Jézust. A saját szülei elhagyása a törvény átlépése volt: „Mert Mózes ezt mondta: „Tiszteld apádat és anyádat”, és ezt: „Aki gyalazza apját vagy anyját, halállal bünhődjék.” Ti pedig így beszéltek: Ha ezt mondja valaki apjának vagy anyjának: korbán, vagyis áldozati ajándék az, amivel kötelességem volna téged megsegíteni, akkor már nem engeditek, hogy bármit is tegyen apjáért vagy anyjáért;... (Mk 7,10-12).”

Itt nem arról van szó, hogy a testvérek nem becsülték volna apjukat, a többgenerációs családot, amiben éltek, hanem éppen azok teljes beágyazását Isten országába. Nem veszteségről van szó, hanem Krisztusban nyert gazdagságról és nyereségről: „Bizony mondom nektek: mindaz, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, az százannyit kap: most ebben a világban házakat és testvéreket, anyát, gyermeket,

és szántóföldeket üldöztetésekkel együtt, a jövő világban pedig örök életet (Mk 10,29-30).”

A keresztyének sokszor ma is az elsőbbségre hajtanak, arra, hogy mi mindent elhagytunk, vagy emlékezzünk csak Zebedeus fiai kérésére, akik ott van Jézus mellett és miután hallják, hogy Jézus harmadszor jelenti szenvedését, akkor így szólnak: „Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk a bal kezéd felől üljön majd a te dicsőségedben. Jézus így válaszolt: Nem tudjátok, mit kértek.” (Lk 10,37-38) A tanítványok jutalma, elhívása csak Jézus Krisztus szenvedése által valósulhat meg. Jutalmunk, hogy tehetjük. Jutalmunk, hogy szólhatjuk az evangéliumot. Jutalmunk, hogy szeretjük egymást. Jutalmunk, hogy tudjunk utolsók lenni. Jutalmunk, hogy életünk van Jézus Krisztusban. Haszontalan szolgálunk és csak azt tesszük, tettük, amit az Úr ránk bízott. Vajon így látjuk-e elhívásunkat? Vajon így vagyunk-e emberhalászok? Vajon ilyen a mi gyakorlati keresztyénségünk? Vajon... Jézus tudja, és az elég. Ő elhívott, hogy szolgálja légy. Kiválasztott és ki van jelölve a helyed. Szólj és cselekedj hát! Légy emberhalász!

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Veled van az Úr, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől tartanod. (Zof 3,15b).” Ámen.

Ének: 299. dicséret: „Jézus hív, bár zúg, morajlik...”

Füle Lajos: Te vagy a Cél

Békességed, mint a folyóvíz, körülvesz és ölelve ringat.

Te vagy a Cél, Te vagy a partja az álmainnak.

Te jössz felém a holnapokban,

Te integetsz tűnt napjaimból.

Hozzád fogok elérni egyszer a földi lét határain túl

szegényen is gazdag reménnyel, fáradtan is öröme frissen.

Lelkem kitör únt börtönéből, hogy szüntelen ujjongja: Isten!